

LOBBESMAN, n. 3. Besman, som anger lodvigter.

LODBLOCK, n. 3. (skepp.) Ett litet kippblock, som upphänges i vanten, för att dymedelst lätta inhålningen af djuplodet.

LODBÖSSA, f. 1. Refflad bössa att skjuta kulor med.

LODDA, f. 1. Mjukfenig fisk, stor som en nors; användes som bete vid kabiljöfångst. *Osmernus arcticus*.

LODJA, lå'ddja, f. 1. Ett slags mindre farkost för rodd, med flatt botten.

LODJUR, löjúr, n. 3. Se *Lo*, I.

LODLINA, f. 1. Lina, fästad vid ett lod, hvarmed vattnets djup undersökes.

LODLINIE, f. 3. Mot horisontalplanet lodrät linie.

LODNING, f. 2. Undersökning af vattnets djup medelst lodlina.

LODPIL, m. 2. Så kallades fordom ett slags tyngre pilar, som begagnades till fyrpilar.

LODRÄT, a. 2. Säges om en linie, som står på en vågrät (se d. o.) linie så, att hon icke lutar hvarken åt ena eller andra sidan. *L. linie*. — *Syn.* Perpendikulär, Vertikal.

LODRÄTHET, f. 3. Egenskapen att vara lodrät. — *Syn.* Perpendikularitet.

LODRÄTT, adv. I lodrät riktning. *En linie, som går l. emot en annan*. — *Syn.* Perpendikulärt.

LODSKOTT, n. 3. (sjöt.) Den genom en lodning inhämtade kändedomen om vattnets djup och bottenens beskaffenhet.

LODSNÖRE, n. 4. Snöret på ett vattenpass eller på ett dörrlod.

LOF, löv, m. 2. pl. *lofvar*. I. (sjöt., t. *Lauf*) Det vägstycke, som ett fartyg under kryssning på endera bogen tillryggalägger. *Göra en l. Göra l-var*, se *Lofvera*; (fig. fam.) stryka omkring; äfv. ragla som en drucken. *Taga l-ven af ett fartyg*, genom lofvering komma högre upp i vinden än det samma. (Fig. fam.) *Taga l-ven af någon*, få öfverhand öfver honom, öfvergå honom. *Hafva l-ven af ett fartyg*, vara högre i vinden än det samma. — Skrifves äfv. *Lov*. — *Syn.* Slag.

LOF, lå'v, n. sing. II. (af *Lofva*, II) 1) Tillstånd. *Gifva, begära, hafva, få l. att göra något, till något. Med min fars l. Får jag l. att gå ut? Om jag får l.*, allmänt brukligt höflighetsuttryck, t. ex.: *Om jag får l. att säga min tanke, så...* *Få l.* betyder äfv.: nödgas, måste, t. ex.: *Ni får l. antingen ni vill eller ej. Jag får väl l. att betala*. — *Syn.* Se *Tillåtelse*. — 2) Ledighet ifrån arbete. Se äfven *Skollof*. *Taga sig l. Begära, få l. ifrån skolan*. [Låf.]

LOF, lå'v, n. sing. III. (af *Lofva*, III) Beröm, pris. *Gud vare l! Gudi l! Gud ske l! Gud vare prisad!* — *Syn.* Se *Beröm*. [Låf.]

LOFF! lå'ff, int. (sjöt.) Kommandoord till rorångarne att föra rorpinnen åt läsidan, så att fartyget lofvar.

LOFGIFVA, v. a. (böjes som *Gifva*) Gifva lof, tillstånd. — *Lofgifvande*, n. 4. o. *Lofgifning*, f. 2.

LOFGIFVEN, a. 2. neutr. — *et.* (egentl. part. pass. af *Lofgifva*) Loflig, tillåten. *Är det l-et att röka här?*

LOFGIRIG, löv--, a. 2. (sjöt.) Säges om ett fartyg, som är benäget att lofva. — *Lofgirighet*, f. 3.

LOFHÄLLARE, löv---, m. 3. (sjöt.) Far-

tyg, som vid kryssning alltid har fördelen af vinden.

LOFLIG, lå'vlig, a. 2. 1) Hvertill man har lof; tillåten. *Drifva ett l-t handverk. I l. afsigt*. — *Syn.* Se *Tillåttig*. — 2) Se *Välloftig*. [Låftig.]

LOFLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara loflig.

LOFLIGT, adv. På ett lofligt, tillåttigt sätt.

LOFNING, lövning, f. 2. (sjöt.) Segling mera bidevind.

LOFOFFER, lå'v'ff'r, n. 3. Offer, som anställdes, för att lofva och prisa gudomen.

LOFORD, lå'vörd, n. 3. Beröm, berömmande, vitsord. *Hafva godt l. om sig. Han har fått många l. för sitt välförhållande. Man måste ge honom det l-et, att...* — *Syn.* Se *Beröm*.

LOFQVÄDE, n. 4. Poetiskt stycke, skrifvet till en persons beröm.

LOFSIDA, löv--, f. 1. Den sidan på ett kryssande fartyg, som är i lovert.

LOFSJUNGA, lå'v--, v. a. 3. (böjes som *Sjunga*) Med sång och vers prisa. — *Lofsjungande*, n. 4.

LOFSKRIFT, f. 3. Skrift, författad till en persons beröm.

LOFSÅNG, m. 3. 1) Sång till Guds ära vid den offentliga gudstjensten. — 2) Sång, hvarigenom en menniska pridas.

LOFSÄGA, v. a. 2. (böjes som *Säga*) Se *Prisa*. Brukas icke gerna i impf., preter. o. part. pass.

LOFT, lå'ft, n. 3. (gam.) Öfre våningen af ett hus.

LOFTAL, lå'vtal, n. 3. 1) Tal, som offentligt hålles till en persons beröm. — 2) Prisande ord, yttranden, uttåtelser. *Hålla l. öfver*, prisa. — *Syn.* Eloge, Panegyrik.

LOFTALARE, m. 3. 1) En, som håller loftal (bem. 1) öfver någon. I denna mening mindre brukligt. — 2) (vanligtvis i föraktl. bem.) En, som öfverdrifvet berömmar någon. — *Syn.* Panegyrist.

LOFTPUNS, lå'ftpúnns, m. 2. (tekn.) Puns för att drifva upp konturerna af en teckning, eller i allmänhet längre fortgående linier.

LOFVA, (slutet o), v. a. 1. I. (sjöt.) Segla mera bidevind. — Skrifves äfv. *Lova*. — *Lofvande*, n. 4.

LOFVA, lå'va, v. a. 1. II. (äfv. fam. 3. Impf. *Lofte*: sup. *Lofst*.) 1) Gifva löfte om. *L. en något. Modren har l-t henne en klädning. L. någon evig vänskap. Jag har l-t en vän att...* *L. mer än man kan hålla*. (Ordspr.) *L. är godt, men hålla är bättre. L. bort, ut, se Bortlofva, Utlofva*. — 2) Gifva hopp om. *En yngling, som l-r mycket. Den titeln l-r ingenting. Det l-r mycket godt. L. sig något, göra sig hopp om, förvänta sig något*, t. ex.: *Han l-r sig intet, mycket godt af den resan*. — 3) (fam.) *Det vill jag l., det l-r jag*, det försäkrar jag, t. ex.: *Han är hvass, det vill jag l.* — *Lofvande*, n. 4. [Låfva.]

Anm. *Lofva* kommer af gamla ordet *Lofve*, flat hand, och betydde egentl.: Räcka handen till bekräftelse af något; således äfv.: gå i borgen. Från denna sednare bem. kvarstår ännu uttrycket: *Det vill jag lofva*.

LOFVA, lå'va, v. a. 1. III. Prisa, berömma. *L-ver Herran!* — *Syn.* Se *Berömma*. — *Lofvande*, n. 4. [Låfva.]

LOFVART, lövartt, adv. (sjöt.) Betecknar den sida eller det håll, hvarifrån vinden kommer, *Vara*